

Meredith Duranová

Lásky
sa už
nebojím

Meredith Duranová

Lásky sa už nebojím

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Eleonóra Schwarzová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Meredith Duran: Written on Your Skin,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2009,
preložila Zuzana Therová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2009 by Meredith McGuire
All rights reserved
Translation © Zuzana Therová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © Accornero, Franco via Agentur Schlück GmbH
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1770-1

Venujem Stevovi

za zásobovanie jedlom, za pomoc pri brúsení zápletky, za
kurací vývar, za povzbudzujúce debaty na parkoviskách,
za kopu cestovateľských nápadov, za skvelú zábavu pri
modelovaní automate, za štíty v Ándách a zoologickú
záhradu, za ohrievač, keď mi od zimy krehli ruky, za únos
modemu, za dobrodružnú plavbu na jachte, za radosť
zo života.

POĎAKOVANIE

Keď vás dva dni pred sťahovaním na opačný koniec krajiny pritlačí termín, uvedomíte si, že najsilnejšou zbraňou v arzenáli spisovateľa sú priatelia.

Ďakujem všetkým, ktorí mi pomohli dobehnúť do finiša a pretrhnúť cieľovú pásku: Maddie a Elizabeth, ktoré napriek návalu vlastnej práce prejavili nekonečnú veľkorysosť (a šikovnosť pri balení), Janine za e-mail, ktorý som čítala aspoň sto ráz, Robovi a Betsey za to, že mi spoza oceánu priniesli Vianoce, Stevovi, mame, ockovi a Shelley za podporu a povzbudzovanie.

Vďaka patrí aj mojim newyorským hrdinom: úžasnej Nancy Yostovej, celému tímu vydavateľstva Pocket Books – najmä Lauren McKennovej, Megan McKeeverovej a bystrookej pani redaktorky, ktorá zistila, že Mina beží po schodoch, ktoré tam v skutočnosti nie sú. Magický realizmus alebo paranormálny jav? Iba jej zásluhou si nad tým čitateľ nemusí lámať hlavu.

Hongkong, 1880

O POLNOCI PRIŠLA POHROMA. Vtackala sa do sály na neistých nohách, zavesená do dvoch mladíkov, ktorí ju očividne nudili. A očividne vypila priveľa šampanského. Zastala pod šnúrou lampiónov z červeného papiera, natiahnutou vo dverách, a jej nezvyčajne svetlé, takmer biele vlasy zalialo krvavé svetlo. Phina, ktorý sa s pohárom brandy v ruke opieral o stenu, okamžite rozbolela hlava. Sledoval ju, ako naťahuje krk a pohľadom prečesáva dav v sále. Keď ho zbadala, usmiala sa.

No spánombohom, preletelo mu hlavou. Akoby nemal dosť problémov aj bez nej.

Podal nedopitý pohár slúžke prechádzajúcej okolo. Bola to Číňanka s tvárou okrúhlou ako mesiac. S podnosom podopretým len končekmi prstov jednej ruky šikovne kľučkovala medzi hosťami a Phin so závisťou sledoval ponad hlavy hostí, ako sa podnos nezadržateľne blíži k východu a opúšťa miestnosť. Kiežby aj on mohol vypadnúť. Z tejto sály aj z Hongkongu. Na večierku sa zišli všetci, čo v meste niečo znamenali. Všetci okrem guvernéra a amerického konzula. Ich neprítomnosť mohla znamenať len jediné: k zatknutiu príde čo nevidieť. Úlohu už splnil, nemal dôvod zostať v meste, ale Ridland mu zakázal nasadnúť na loď skôr ako zajtra večer. Ten chlap si stále potrebuje dokazovať svoju moc. *Výsledky, Granville! To je to, čo sa ráta. Máte talent od samého Pána Boha, buďte na svoju prácu trocha hrdý.*

Hrdý...? Je pes hrdý na to, že na pánov povel pribehne k nohe? Refáz, ktorú mal okolo krku, bola taká tesná, že si ju

nemohol obľúbiť. Ridland ju priťahoval a povoľoval, ako sa mu zachcelo, a Phin naozaj netúžil lízať tomu chlapovi ruku. Ak Ridland tvrdí, že najdôležitejšie sú výsledky, prečo ho ešte drží v meste? Dávno mohol byť preč. O zvyšok by sa mali postarať miestni agenti, ktorých identitu Phin nepoznal, tak ako oni nepoznali jeho. Už tam nemal čo robiť, nebolo jeho úlohou starať sa, ako sa záležitosť vyvinie ďalej.

Zdvihol hlavu a preletel pohľadom po sále. Slečna Mastersová neohrozene vkročila medzi páriky, ktoré sa v rytme hudby krútili na parkete poslušne ako bábky, a nasmerovala si to rovno k nemu. Keď pochopil, že ich krátky flirt bol osudná chyba, začal pred ňou bočiť a teraz by najradšej zutekal. Len žiadne komplikácie, to bola jeho najdôležitejšia zásada, no v tomto prípade to vypálilo presne naopak. V slečne Mastersovej, nezvyknutej dostávať košom od bývalých nápadníkov, nová skúsenosť prebudila záujem.

Díval sa, ako sa k nemu blíži. Už bola sama, jej spoločníci sa jeden po druhom dostali do kolízie s tancujúcimi a neudržali s ňou tempo. Ale nezdalo sa, že by to postrehla. V jej prípade bol nedostatok všímavosti užitočná vlastnosť. Pri takom otčimovi ako Gerard Collins bolo naozaj lepšie nič nevidieť, bystrý postreh by jej mohol iba uškodiť. Keby sa o svojom nevlastnom otcovi dozvedela to, čo o ňom vedel on, určite by nemohla spávať.

No čaká ju kruté precitnutie. Len čo sa Collins ocitne za mrežami, zástupy obdivovateľov sa rozutekajú ako potkany od ohlodanej kostry. Jej matka sa pravdepodobne pokúsi vyskočiť z okna. Obe ženy veľmi rýchlo zistia, že sa ocitli v slepej uličke. Čo si počnú? Nevidel pre ne prijateľné východisko, s matkou rodina prerušila všetky kontakty a ani ona, ani jej dcéra nevedeli robiť nič, čo by ich uživilo. Jediné, čo majú, je krása, no stačí zopár drsných zážitkov, a bude aj po tej, pomyslel si.

Nálada mu klesla pod bod mrazu. Vôl zapriahnutý v jarmе si robí starosti o dve jahniatka, ktoré vedú na popravu...

naozaj zlý vtip. Nedokáže odvrátiť nešťastie, ktoré sa na tie dve valí. Škoda sa tým zaoberať, nepomohol by ani sebe, ani im. A navyše, čo ho je do nich, nie?

Vo vstupnej hale bolo živo, ozýval sa smiech a vzrušené hlasy. Prerazil si cestu cez tlačenicu, odstrkujúc lakte a pleciami mužov oblečených vo frakoch, a zamieril do slabo osvetlenej chodby. Okná boli otvorené, lampy matne blikali vo vlhkom vánku. Hongkong bol nádherný a zelený, po večernej búrke sa v povetrí vznášala sladká vôňa kvetín. To prekliate mesto vonia ako debutantka.

„Pán Monroe?“

Preboha, ona ho sleduje? Prudko sa otočil. Stála pod oblúkom obloženým červeno-čiernymi kachličkami ani nie dva metre od neho. Nechápal, ako ho mohla dobehnúť v takých obtiahnutých šatách. Boli úzke, s hlbokým výstrihom na chrbte. Nebesky modrý hodváb, asi si myslela, že jej bude ladiť k očiam, ale podľa Phina to nebola šťastná voľba. Jej oči mali taký zvláštny odtieň, že nepotrebovali zdôraznenie, a pri farbe šiat pôsobili až neprirodzene.

Už pochopil, prečo sa hongkonská spoločnosť nevie zhodnúť v otázke jej krásy. Kombinácia veľmi svetlých vlasov a žiarivo belasých očí pôsobila až zastrašujúco.

„Pán Monroe,“ zopakovala a prikročila k nemu. V udýchanom hlase mala čosi triumfálne, akoby v jeho mene našla odpoveď na hádanku, s ktorou si dlho nevedela rady. Nedokázal odtrhnúť oči od kvapky potu, čo jej cikcakovitostekala po jemnej kľúčnej kosti. Nechápal, prečo je jeho telo slečnou Mastersovou také fascinované. Vyzerala veľmi krehko, rozhodne nie jeho typ. „Ako sa vám pozdáva dnešný večer?“ spýtala sa. „Dúfam, že ešte neodchádzate?“

Nasilu sa usmial. „Večierok je veľmi príjemný,“ vyhlásil. „A nie, neodchádzam, len som si chcel po niečo zbehnúť do svojho apartmánu.“ Odmlčal sa, aby jej dal príležitosť ospravedlniť sa za zdržiavanie, ale ani ju netrklo. „A čo vy, slečna Mastersová? Zdalo sa mi, že sa vynikajúco bavíte.“

„Ďakujem za opýtanie, bavím sa naozaj dobre. Práve som svojim anglickým priateľom vravela...“ Obzrela sa cez plece, akoby si až teraz uvedomila, že za ňou zaostali, vtom stratila rovnováhu, zakopla a bezmála spadla. Rýchlo ju chytil za predlaktie a z jej dychu zacítil alkohol.

Oči sa jej rozšírili, a keď jej do nich pozrel, akoby dostal päšťou do brucha. Naozaj veľmi zvláštny odtieň. Jej krásu nespochybňoval, no dával prednosť dámam, ktoré vyzerali ako ženy. Slečna Mastersová s vlasmi ako kúdeľ, obrovskými očami a drobnou postavou pripomínala skôr porcelánovú bábijku. Akurát sa tak nesprávala. Bábijky nevedia rozprávať, a jej sa ústa nezastavili ani na chvíľu. Už poznal spôsob, ako ich umlčať.

Kristepane. Pri tom dievčati mu tuším načisto zlyháva mozog. Odsunul ju od seba razantnejšie, než si situácia vyžadovala. „Dávajte si pozor,“ povedal.

Vytiahla svetlé obočie. „Pozor? A na čo?“

Aby ste v tmavých chodbách nepadali mužom do náručia. A aby ste nekladali nádej do ľudí, o ktorých nič neviete. „Aby ste sa v spoločnosti takto nepotkýnali. Ľudia by si mohli pomyslieť, že ste pod parou.“

„Preboha!“ zaklipkala mihalnicami. „A to je zakázané?“

Vzdychol. Slečna Mastersová by dopadla zle, aj keby sa proti nej nespriahli okolnosti, a teraz sa nad ňou sťahovali veľmi čierne mračná. Jej svet, to bol samý parfum a čipka, ale úzkostlivo dbal na pravidlá, ktoré ona porušovala čoraz bezhlavejšie. „Nie, nemyslím, že by to bolo nezákonné, to naozaj nie.“ V ústach mu vyschlo, musel si odkasľať. A strašne ho rozbolela hlava, naozaj v nevhodnú chvíľu. Potom mu napadlo, že hlavybôľ a slečna Mastersová majú niečo spoločné. Začínali ho zmáhať a rozčuľovať. O čom to bola reč? Ó áno. „Ale iste by ste nechceli, aby si o vás ľudia šepkali, že nepoznáte mieru a neviete sa ovládať.“

Až dodatočne si uvedomil, akým odporne mravoučným tónom to povedal. Zakaždým ho vyprovokovala, mala v se-

be ten dar. Správala sa ako dieťa alebo šteňa, aj pri tých podvedome čakáte nehodu. Šteniatko môžete nechtiac pristúpiť, deti sú schopné vypadnúť z okna. Slečna Mastersová tancuje na okraji útesu a nikto sa neunúva pribrzdiť ju – ani jej ustrašená, zakríknutá matka a ten špinavec, ktorého má za otčima, tobôž nie.

„Ste nespravodlivý, pán Monroe!“ ohradila sa. „Pila som len šampanské, a proti tomu nikto nemôže mať námietky. Dobre, možno som si dala trochu viac... ale čo mi ostáva, ak chcem tú neskutočnú nudu dáko prežiť.“

Musel sa zasmiať. Občas mu už napadlo, či slečna Mastersová prostoduchú naivitu nepredstiera. V tom prípade to bol veľmi elegantný spôsob, ako ho usadiť.

Ale nie, usmievala sa naňho nevinne ako slniečko, zjavne si vôbec neuvedomila, že jej poznámka by sa dala vyložiť dvojako. „Jedine, že by ste sa mi venovali vy...“ Významne sa mu zadívala na ústa a on okamžite zvážnel. Naozaj by mala byť obozretniejšia. „Och,“ vzdychla. „Máte úžasne krásne pery, pán Monroe.“

A vrhla sa naňho.

Tak ho to zaskočilo, že sa nezmohol na odpor. Áno, správala sa trúfalo, ale zvädzanie od nej naozaj nečakal. Aj keď toto by zvädzaním rozhodne nenazval – schmatla ho za vlas, bez okolkov si k sebe pritiahla jeho hlavu a prisala sa mu na ústa, až sa zľakol, že potečie krv. Z pudu sebazáchovy sa pokúsil odtiahnuť, ale nedala sa, práve naopak. Pritlačila sa naňho, až na hrudníku pocítil horúci, mäkký dotyk jej prs. Tichý, zadýchaný ston, čo sa jej vydral z úst, zaregistroval nie v mozgu, ale rovno v slabinách.

Nie, nebude sa s ňou bozkávať. Je to ľahkomyselné, pochabé decko, a ak sa mu o nej sníva, je to len dôsledok nudy.

Pootvorila ústa a on pocítil sladkosť jej jazyka. Chcel ju odstrčiť, no keď ju chytil za lakeť a uvedomil si jej detský hebkú pokožku, všetky predsavzatia mu vyfučali z hlavy. Prešiel jej palcom po predlakti. Nie, nemýlil sa, jej pokožka

je presne taká ako v jeho nočných fantáziách. Znova zastonala. Panebože! Takýto zvuk nevydáva žiadna bábika. A slečna Mastersová má dvadsať, už dávno nie je dieťa.

Dopekla s predsavzatiami. Povolil pevne zovreté pery a ochutnal ju. Šampanské a jahody... a tie nádherné krivky! Úplne stratil hlavu. Bola ešte sladšia, než si vysníval, ohybná a rozpálená, akoby v náručí držal plameň. Položila mu ruky na plec a zatlačila, takže mimovoľne cúvol k stene. Ženská rafinovanosť, to je jediné, čo jej chýba, mala by dostať zopár lekcí. Nieкто by ju mal vyškoliť, naučiť ju zopár právd o svete... a to najlepšie hneď, prv než svitne zajtrajšok. Rád sa tej úlohy ujme, urobí jej tú láskavosť...

Čo to stvára, dočerta?

Celý zadýchaný ju od seba odstrčil. Zatackala sa a jeho neposlušné ruky sa samy od seba vystreli, že ju zachytia, no prinútil sa začať päsť a čakať.

Oprela sa o náprotivnú stenu, aby chytila rovnováhu. Prsia sa jej dvíhali a klesali, oči mala naširoko otvorené. „Nezatancujete si so mnou, pán Monroe?“

Božemôj! Prešiel si rukou po tvári, prstami zašiel do vlasov. Táto bábika naozaj nemá rozum. Nechápe, že ju práve odmietol? Mal by vymyslieť niečo trefné, pripomenúť jej, že by sa patrilo zachovávať dekórum – ak jej to slovo niečo hovorí –, ale jeho vlastné telo sa mu vysmialo a mozog odmietol poslúchnuť. „Čože? Ako prosím?“ zahabkal.

„Moje anglické priateľky ohováraajú Američanov, že nevedia tancovať.“ Končekom prsta si rozhojdala dlhú diamantovú náušnicu. Už sa spamätala a správala sa nenútene, akoby mu pred chvíľou nedala ochutnať svoj jazyk. „S tým nemôžem súhlasiť. Napríklad ja tancujem veľmi dobre a nepochybujem, že aj vy. Nemali by sme im to ukázať, pane? Obhájiť česť našej otčiny?“

Možno ju podcenil. A seba dosť naivne precenil, uvedomil si s narastajúcim údivom. „Nemyslím, že by to bolo múdre.“

Zvraštala čelo. „A to už prečo? Lebo som vás pobozkala?“

Rýchlo sa poobzeral, či sú v chodbe sami. „Presne tak, slečna Mastersová.“ Ak v tom budú pokračovať, niekto ich prichytí, a to je posledná vec, ktorú teraz potrebuje. Možno na slečnu, ktorá nedbá na pravidlá správania, zaberie niečo drsnejšie. „Ibaže by ste horeli túžbou dať sa pretiahnuť rovno tu pri stene.“

Okamžite si tú scénu predstavil a do hlasu sa mu vkradol pridusený tón. Ale ona akoby nič. „V živote by mi nezišlo na um robiť to na chodbe,“ prehodila nevzrušene a chytila ho za ruku.

Ona to slovo nepozná? Možno mal použiť nejaký jemnejší výraz, napríklad pomilovať. Alebo pochopila až pridobre. Držala sa ho ako kliešť, zjavne rozhodnutá zabudnúť aj na posledné zvyšky dekóra. Nech už to bolo tak či onak, prejavila sa ako poriadny živel a on, nainfikovaný jej pochabosťou, sa dal odviešť späť do plesovej dvorany. Zmocnil sa ho podivný závrat.

Takže tancovať? To by nemal byť problém. Počas jedného tanca si dokáže udržať ruky na uzde, aj keby si mal jazyk rozhrýzť do krvi. To, že si práve ide po niečo od izby, bola iba výhovorka, no keby sa jej pokúsil držať ďalej, neodbytná slečna Mastersová by mu bola schopná vliezť do postele.

Od sály sa im v ústrety liala hudba a Phinovi sa videlo, že znie oveľa hlasnejšie než predtým. Až agresívne. Najradšej by si zakryl uši. Tanečné kolo sa práve končilo. Niečo mu povedala, no nerozumel čo. Panebože, na čo sa to dal nahovoriť? Prečo jej vyhovel? V hlave mu treští a slečna Mastersová je len zbytočné pokušenie. Mladé krásne mäsko ako obal okolo vymeteného mozgu. Z toho nemôže vzišť nič dobré, jedine problémy.

Tancujúce páriky pomaly opúšťali parket. Ďalšie kolo sa malo začať o chvíľu. Spýtavo naňho pozrela, a keď sa nemal k tomu, aby jej ponúkol rameno, zavesila sa doňho sama. A vtedy si uvedomil, že sa s ním deje niečo vážne. Prestal si cítiť prsty.

Nadýchol sa a dlážka sa pod ním rozhojdala.

Urobil niekoľko neistých krokov, zatackal sa a matne zaregistroval, že do niekoho vrazil. Výkrik. Svet sa rozsypal na kúsky, a tie mu chaoticky plávali pred očami. Slečna Mastersová hýbe ústami, zrejme mu niečo hovorí. A potom ako-by mu ktosi do oboch spánkov zavrátal skrutku a pevne ju utiahol. Nebesá! Čo to má byť? Nejaký nový druh malárie?

Tvár slečny Mastersovej bola zrazu obrovská. Asi sa k nemu skláňa, určite to nič neznamená. Pokúsil sa zaostriť, nešlo to. Jej tvár sa približovala a vzápätí strácala. Premkol ho ľadový chlad. Už pochopil, čo sa ho pýta. „Ste v poriadku?“

Opäť sa mu zatmilo pred očami. To nebude malária, preletelo mu hlavou a vzápätí si spomenul na pohár brandy, ktorý sa od neho pred chvíľou vzdŕaľoval na slúžkinom podnose... Vyprázdnil ho len dopoly. Našťastie.

„Nie,“ zachrčal. V poriadku rozhodne nebol.

Nieкто ho otrávil.

Sklátil sa Mine rovno do náručia. Pri páde ju udrél bradou do nosa. Kriste, tá bolesť! Pred očami sa jej roztancovali hviezdičky. Potom sa jej bradou zakvačil o plece. Bola v šoku, chvíľu trvalo, kým pochopila, čo sa deje. Viac-menej náhodou ho zachytila pod pazuchy. Bol prívysoký a priťažký, kolená sa mu podlamovali. Ešte chvíľu a oboch ich stiahne na dlážku.

Odskočila. Padal dolu tvárou a pri dopade na zem to nepríjemne zadunelo. Ten zvuk veštil krv. Zhrozene sa naňho zadívala. Za jej chrptom nieкто zvrieskol, na dlážke zašušťali hodvábné vlečky. Dámy sa zbíehali. Tri týždne čakala, keď jej Phineas Monroe padne k nohám, no bol neprirodzene zdržanlivý, absolútne imúnny voči jej pôvabom a flirtovaniu. A keď sa konečne dočkala, zosype sa jej k nohám tým najrozčuľujúcejším spôsobom. Skrátka, chlap – čo ako neodolateľný.

Matne si uvedomila, že orchester postupne tichne. Nijaká

škoda, ten ich Beethoven bol príšerný, jediný, koho sa dalo počúvať, bol čelista – jeho slák kĺzal po strunách ako med z pohára. Kľakla si k Phinovi a kruh hostí sa okolo nich uzavrel. „Je na mol,“ usúdil niekto, ale jej sa na tej chodbe videl až nepríjemne triezvy. No teraz bol úplne mimo, neprebral sa, ani keď ho tľapkala po tvári.

Nechala dľaň položenú na jeho líci dlhšie, než bolo nevyhnutné, a bojovala s pokušením dotknúť sa tej pôvabnej jamky na brade. Oči mal zatvorené, mihalnice mu ležali na lícach. Mal ich nezvyčajne dlhé, na takej mužnej tvári pôsobili dosť zvláštne. Naozaj ju priťahoval, nepredstierala to. Ale väčšmi sa jej páčil, keď mal oči otvorené. Vždy sa na ňu díval, keď mu niečo rozprávala, čo u mužov zažila zriedkakedy.

Narovnala sa a ustúpila dozadu. Uvedomila si, že sa oňho začína naozaj báť, a to ju znepokojilo. Áno, vkladala doňho isté nádeje, ale raz nevedela, na čom je a čo si o ňom myslieť. Páčilo sa jej, že sa nikdy neosopuje na služobníctvo, a nedávno jej pomohol z jednej veľmi nepríjemnej situácie s Bonhamom... Ale tomu by asi nemala prikladať priveľký význam, nemôže vedieť, či sa tam vtedy zjavil náhodou alebo zámerne, no v každom prípade bol jeho príchod načasovaný dokonale. Lenže v priebehu posledného týždňa sa zrazu zmenil: bol odmeraný, držal sa bokom a hovoril s ňou, len ak musel.

Mala by ho čím skôr pustiť z hlavy, inak si koleduje o malér.

„Preboha!“ Niekto ju pevne chytil za lakeť. Jane. Tvár mala pod korunou gaštanových kučier úplne bielu. „Stalo sa ti niečo?“

„Nie, som v poriadku.“

„Ale nevyzeráš tak.“

Mina vzdychla. Jane pre ňu Collins najal, keď dovŕšila šestnásť rok. *Mladá dáma by mala mať na cestách spoločníčku*, vyhlásil. Priateľstvo, ktoré medzi nimi za tie štyri roky vzniklo, si Mina cenila nad všetky poklady sveta, no začínalo jej prekážať, že Jane v nej číta ako v otvorenej knihe. Pred

šarmantným Monroeom ju dôrazne varovala, a neraz. *Nič o ňom nevieš, dohovárala jej. Musíš byť diskrétnejšia, inak sa skompromituješ.*

„Narazil mi hlavou do nosa, keď padal,“ zastonala Mina. „Strašne to bolí.“

Jane znepokojene prižmúrila orieškové oči. „Ukáž.“ Chytila ju za bradu a pozorne sa jej zadívala do tváre. Tlačénica narastala, podchvíľou do nich niekto bezohľadne štychol lakťom alebo pristúpil Mine sukne. Aj to bola pre ňu novota. Ešte sa nestalo, že by jej ľudia nevenovali ani pohľad, vždy sa za ňou otáčali. Dav do nej strkal z jednej aj druhej strany, sotva sa udržala na nohách. „Nos nevyzerá zlomený,“ usúdila Jane. „Len trocha sčervenel. Čo sa stalo Monroeovi?“ Pozrela na muža ležiaceho na dlážke. „Je mŕtvy?“

Mina pokrútila hlavou. Keď sa ho pokúšala zachytiť a na krku ju ovanul jeho horúci dych, prebehli ňou vzrušené zimomriavky. Možno to bol dôvod, prečo nestačila zareagovať. Bozkával sa nádherne, dokonca lepšie, než si predstavovala. Ale ten jeho tón! A ten hrubý slovník! Prečo sa s ňou takto rozpráva? Urobila mu niečo? Nechápala, prečo sa tak zmenil, a hnevalo ju, že jej záleží na tom, čo si o nej myslí. Že má nad ňou takú moc.

Vtom do nich vrazil syn doktora Sullivana, ktorý sa náhlivo pretískal tlačenicou. Obe sa otočili a sledovali ho pohľadom. Čupol si vedľa Monroea, chytil ho za ruku a skontroloval mu pulz.

„Asi by som mala informovať pána Collinsa,“ zamrmľala Jane.

„Skús kartársky salónik.“ Keď Collins dosiahol, že Minina matka sa voľky-nevoľky utiahla do svojich izieb, rozvalil sa v kresle pri pokerovom stole a jeho prisluhovači sa okolo neho zoradili ako otroci vzdávajúci hold svojmu panovníkovi. Vždy keď Mina prechádzala okolo otvorených dverí salónika, víťazoslávne na ňu žmurkol a vyfúkol dymové koliesko, akoby ju chcel upozorniť na svoju popularitu. Od nej sa ča-

kalo, že ju patrične ocení. Toľko sa naňho usmievala, až ju rozbolelo za ušami.

„Idem... o chvíľu som späť.“ Jane si prehodila vlečku cez predlaktie a rýchlo sa vzdialila. Mina si uvedomila, že je jedinou farebnou škvrnou v mori širokých, tmavo odetých chrbtov. Džentlmeni, ktorí obklopili ležiaceho Monroea, boli čoraz hlučnejší. Každý sa usiloval vysloviť svoj názor čo najhlasnejšie, najautoritatívnejšie a čo najmužnejším barytónom.

„Odstúpte, nech má vzduch...“

„Uvoľnite mu nákrčník...“

„Dýcha?“

„To je ten Collinsonov hosť, nie?“

„Celý horí...“

Pán Bonham si prerazil cestu cez zástup džentlmenov, a keď ju zbadal, vrhol na ňu ten svoj čudný úsmevček. Pokiaľ si všimla, na nikoho iného sa tak neusmieval. Ak si myslel, že ju očarí, bol na omyle. Jeho úsmev sa jej protivil. Ani mu ho neopätovala, nedokázala sa prinútiť. Ak pán Monroe vážne ochorel, všetky jej nádeje sú preč.

Jej pozornosť pritiahla ryšavá hlava doktorovho syna, ktorý vstal a oznámil: „Dýcha.“ Okolostojacim odľahlo.

Postavila sa na prsty, aby lepšie videla. Keď mala trinásť, každý večer prosila Boha, aby vyrástla ešte aspoň päť centimetrov. Ponúkala za ne desať rokov života, no Boh jej modlitby nevyslyšal.

Cez les mužských pliec a chrbtov zazrela Bonhama, ktorý si priklakol k Monroeovi, chytil ho za tmavohnedé vlasy, nadvihol mu hlavu a pričuchol. „Buď to prehnal s pitím, alebo...“ vyhlásil a s úškrnom dodal: „... alebo ho skolila krása slečny Mastersovej.“ Jeho narážky ju začínali unavovať.

Nastal všeobecný smiech a všetky pohľady sa sústredili na ňu. Džentlmeni si až vtedy uvedomili, že sa okolo nej negalantne tlačia, a o niekoľko krokov ustúpili. Vytvoril sa okolo nej kruh, takže si ju všetci mohli poobzerať ako kravu

ocenení medailou na farmárskom trhu. Najradšej by im vyplazila jazyk.

Ocitla sa v centre pozornosti, musela sa usmievať, nemala na výber. Bonham si to vysvetlil ako dobré znamenie pre seba a vyceril zuby. Bol to ambiciózny a pomerne zámožný mladík, ktorý sa vypracoval úplne sám. V kolóniách to na rozdiel od Anglicka znamenalo bod k dobru a očakávalo sa, že krásy z najlepšej spoločnosti ním budú očarené. Keby o ňom Mina vedela len toto, asi by sa k nemu správala milo. Bol štíhly a elegantný, mal dlhé prsty umelca a vlasy ako havranie krídlo. Talent bankára a tvár básnika, šepkali si dámy uhranuté pohľadom jeho morsky zelených očí.

Lenže Mina už o ňom vedela viac ako ony. Jeho ruky boli ako chápadlá chobotnice, jeho ústa chutili ako voda zo stoky. Dojímal sa nad pouličnými psami, čo sa mu večer čo večer zhromažďovali pri bráne, ale svojich sluhov bol schopný vyfliaskať s tým istým úsmevom, s akým dával nažrať túlavým zvieratám. Pred časom sa stal spoločníkom jej nevlastného otca, na Cejlóne vlastnili plantáž na pestovanie koky, a bol odhodlaný získať aj jej ruku. Na plantáž názor nemala, ale pri predstave manželstva s Bonhamom ju chytala panika.

Lenže ona nie je jej matka. Nebude sedieť v kúte, plakať a bezradne si žmoliť ruky. Tu zaberie iba rozhodný čin, lenže muž, ktorý jej mal k nemu dopomôcť, leží teraz v bezvedomí na dlážke.

Aj Monroe prejavil záujem o obchodovanie s Collinsom. Ako Američan írskeho pôvodu bol oproti Bonhamovi – ktorý mal síce otca Angličana, ale narodil sa v Singapure – v obrovskej výhode. Ak by si získal Collinsovú priazeň alebo sa dal prichytiť, ako sa s ňou bozkáva v tmavej chodbe, Bonham o ňu okamžite stratí záujem. Nič iné by mu hrdosť nedovolila.

Rozhodla sa využiť, že je všetka pozornosť sústredená na ňu. „Mohol by to byť týfus, nemyslíte? Alebo žeby cholera?“

Pri zmienke o možnej nákaze sa zhromaždenie okamžite

začalo rozchádzať. Bonham však zostal, ani sa nepohol, len prižmúril oči a skúmavo sa na ňu díval. V tomto bol celkom ako Collins, vedel vycítiť aj ten najjemnejší náznak neposlušnosti.

Niektó ju schmatol za rameno. Collins ju k sebe otočil s rovnakou bezohľadnosťou, s akou by zdrapil psa za kožu na krku. „Čo sa tu deje?“ spýtal sa a uprel krvou podliate oči na dlhé Monroeovo telo vystreté na dlážke.

Bolo úplne jasné, čo sa stalo, ale Collins rád kládol zbytočné otázky, len aby nútil ľudí odpovedať. „Stratil vedomie, pane,“ odvetila.

„Odpadol? Len tak z ničoho nič?“

Rodný írsky prízvuk sa mu do výslovnosti dostával málokedy, očividne si v kartárskom salóniku uhol viac než zvyčajne. Za triezva rozprával ako čistý Američan, jeho americká výslovnosť bola ešte výraznejšia ako jej, keďže celé detstvo strávila cestovaním po svete a na jej prízvuku sa podpísali zástupy anglických guvernantiiek, ktoré osobne vyberala jej matka.

„Videl sa mi v tvári akýsi červený,“ povedala opatrne. Kútikom oka zazrela, že sa k nim blíži Jane s dvoma urastenými sluhami v päťách. „Ak chcete, postarám sa, aby ho odniesli do jeho izby.“

Bonham sa vzpriamil. „Neviem, či by nebolo múdrejšie odviezť ho do nemocnice v Aberdeene. Slečna Mastersová má pravdu, možno chytil niečo nákazlivé.“

Mina si vymenila pohľad s Jane, a tá nepatrne pokrútila hlavou. Nebolo ťažké domyslieť si, čo by sa Monroeovi mohlo prihodiť v nemocnici. Bonham, ktorý v boji o priazeň jej otca neznášal konkurenciu, by isto-iste zariadil, aby si niektorá zo sestričiek poplietla lieky.

Zľahka položila Collinsovi ruku na rameno. „Ochotne sa oňho postarám, otec,“ vyhlásila.

Za normálnych okolností bol tomu osloveniu rád, ale dnes večer – vzhľadom na hádku s jej matkou – ho veľmi nepo-